

Frederik Harald Eichs studentertale

Taler

Frederik Harald Eich
Dimittend fra IBC Fredericia-
Middelfart HHX

Dato

25. juni 2026

Sted

Kantinen i IBC Fredericia-
Middelfart HHX, Mosegårdsvej 1,
7000 Fredericia Tlf. 7224 1600

1

Kære studenter, lærere, forældre og ledelse.

Jeg brugte engang lidt over 9.000 kroner på tre stykker kage.

5

Det er ikke den sætning, jeg havde regnet med at åbne min studentertale med.

Jeg havde egentlig tænkt mig at begynde med noget større. Noget om fremtiden. Noget om fællesskab. Måske et citat fra Kierkegaard, så lærerne kunne nå at tænke: "Der kom gymnasietiden alligevel ikke helt forgæves."

10

Men lad mig i stedet sige det, som H.C. Andersen gjorde: "At rejse er at leve."

Jeg går på Global Studies, så efter den definition burde jeg have levet ret meget de sidste tre år.

15

Burde.

For sidste år skulle min klasse på studietur til Irland. Alt var klar. Fly. Hotel. Program. Ugen op til kunne man næsten smage den kolde Guinness.

20

Og jeg havde gjort det meste rigtigt. Jeg havde bestilt nyt pas i god tid. Jeg havde betalt for det. Jeg havde kort sagt opført mig som et menneske, der var ved at få styr på sit liv.

25

Jeg havde bare glemt én lille detalje.

At hente det.

Så mens resten af klassen stod i lufthavnen på vej mod Temple Bar, stod jeg tilbage i derhjemme. For 9.000 kroner kunne jeg have været i Rom. I stedet forlod jeg aldrig Fredericia.

35 Man kan altså godt gøre næsten alting rigtigt – og stadig ende helt forkert. Det er gymnasiet i én sætning.

For hvor mange gange har vi ikke været næsten klar? Næsten forberedte. Næsten voksne. Vi havde åbnet dokumentet. Skrevet overskriften. Måske endda lavet en disposition, hvis situationen var desperat. Og alligevel sad vi klokken 23.30 og stirrede på Word, som om programmet når som helst ville udvikle medfølelse og skrive konklusionen for os.

For mig endte Dublin-turen med halvanden uge i 3.c – Finance-klassen.

45 Et slags kulturelt udvekslingsophold. Bare uden kultur. Og uden udveksling. Men med integralregning.

Jeg blev sendt ind blandt mennesker, der frivilligt har valgt matematik på A-niveau. Mennesker, der kan få et regneark til at ligne et hjem. Mennesker, der siger "rentes rente" med samme varme, som andre siger "sommerferie."

Jeg kom ikke hjem med pub-historier fra Dublin. Jeg kom hjem med en mild ærefrygt for lommeregnere og tre stykker kage.

55 Regnskabet blev: 9.000 kroner. Nul Dublin. Tre kager.

Det er muligvis den dårligste investering i Finance-klassens historie. Og det siger lidt.

60

Men nu er vi her.

65 Og uanset hvad, så lad os lige sige det højt: Vi gjorde det. Aldrig mere afleveringer klokken 23.59. Aldrig mere SOP. Aldrig mere en lærer, der "lige tager fem minutter mere," når der er fire minutter til frokost.

70 Det fortjener en hånd – til os alle sammen.

75 Vi har målt os selv i karakterer, fravær, gennemsnit, skærmtid – og i den helt særlige disciplin: at vurdere, hvor meget styr andre lader til at have, sammenlignet med hvor lidt man selv føler, man har.

Vi har overlevet på ambition, koffein og syv procent batteri. Og midt i det hele har de voksne sagt:

80

"Nyd det."

Hvilket er et lidt provokerende råd. Som om man kan nyde en aflevering, der starter med ordene "diskutér og vurdér." Som om man kan nyde 3 afleveringer på én uge. Som om man kan nyde at slæbe sig selv op hver morgen.

85

Men nu, hvor det er slut, forstår jeg faktisk bedre, hvad de mente.

De mente ikke, at alt skulle være fantastisk.

90

At vi skulle danne et romantisk forhold til Lectio.

95

De mente, at vi skulle opdage det, mens det skete. Løfte blikket lidt oftere. Høre latteren. Huske, at de her dage ikke bare var noget, vi skulle igennem på vej mod noget andet.

Men vi havde travlt. Travlt med næste aflevering. Næste modul. Næste weekend. Næste fest. Huen.

100 Den danske musiker Peter Sommer synger: "*Hvorfor løb vi? Vi kunne have gået hele vejen.*"

For vi løb virkelig. Nogle gange mod noget. Andre gange bare væk fra matematik.

105

110 Nu står vi her, og tiden føles både alt for lang og alt for kort. Tre år kan føles som en evighed, når man sidder i et modul, der nægter at slutte. Og som et øjeblik, når man pludselig står her med hue på.

For først nu kan vi se, hvad gymnasiet egentlig var.

115 Tænk tilbage for 3 år siden, os små 1'gere, hvor anderledes vi egentligt var. Det har været 3 år, hvor vi langsomt blev til nogen og udviklede os. Ikke på en stor, dramatisk måde. Men et skridt ad gangen, i det skjulte. I gruppearbejde, hvor "fælles indsats" nogle gange var et meget bredt begreb. *Jeg mener det når jeg siger*, at gruppearbejde må være en form for socialt eksperiment.

120

I timer, vi knap kan huske, men som alligevel gjorde noget ved os. I blikkene, vi sendte hinanden, når læreren sagde: "... ikke helt rigtigt. Vi skal lige have begreberne med, så vi er klar til eksamen."

125 Og selvfølgelig i alt det, der aldrig stod på skemaet:

Make-it-meme. Drukbold. Sportsdag. Fredagscafé. Gris. Studieture. Og de aftener, hvor Mr. Green viste sig at være mere interesseret i vores økonomi, end vi selv var.

130

Det var grinene. Misforståelserne. De dårlige beslutninger. De små øjeblikke, der ikke føltes store, mens de skete. Og alligevel er det dem, vi kommer til at huske.

135

Der er selvfølgelig også én ting, der har gjort vores årgang lidt særlig.

Vi har haft en ekstra klassekammerat.

140

Han mødte aldrig fysisk op, men han var alligevel overraskende aktiv i afleveringerne.

145 En ven sagde forleden: "Mit snit er godt nok til at jeg kan få hue på, kom nu", og så svarede jeg: "Du mener vel ... at ChatGPT kan få hue på?"

Lad os ikke lyve på en dag som i dag. AI har været med hele vejen. Som inspiration. Som sparringspartner. Og for enkelte: som værge.

150

Og derfor skal vi give en helt særlig tillykke til den årgang, vi er: Vi er den første, der for alvor er kommet gennem gymnasiet med mere hjælp, end nogen årgang før os har turdet drømme om.

155 Flot. Virkelig flot, allesammen.

Men AI har også gjort noget interessant ved vores tid. For når en maskine kan svare på næsten alt, bliver det tydeligere, hvilke spørgsmål der stadig er vores egne.

160

Den kan forklare Porters Five Forces. Men den kan ikke sidde bagerst i klassen og dyste om, hvem der er bedst til GeoGuessr.

Den kan rette vores sætninger. Men den kan ikke redde os fra selv at skulle mene noget.

165

Den kan ikke leve vores liv for os.

Desværre.

170

Om lidt går vi ud ad dørene, og så begynder spørgsmålene.

175 "Hvad skal du så nu?"

Det kommer vi til at få så mange gange de næste uger, at man overvejer at få svaret tatoveret i panden. Sandheden er, at nogle ved det. Nogle tror, de ved det. Nogle lyver og siger, de ved det. Og nogle har ikke den fjerneste idé.

180

Og så står jeg her og skal helst sige noget klogt om det.

Det er en lidt mærkelig opgave. Jeg har brugt min gymnasietid på at *forsøge* at forbedre en skole, halvdelen af eleverne gerne ville brænde ned det meste af tiden. Og jeg kunne ikke engang hente et pas. Så jeg skal nok passe på med at

185

forklare jer, hvordan man lever livet. Men én ting har jeg lyst til at sige.

190 Vi behøver ikke have styr på det hele for at begynde. Vi skal bare [være]
nysgerrige og tage chancer. Det er den aller vigtigste lektion jeg har fået de sidste
3 år.

195 Vi har brugt næsten hele vores liv i systemer, hvor næste skridt gav sig selv.
Børnehave. Skole. Gymnasium. Næste klasse. Næste skema. Næste eksamen.

Nu er der ingen modulplan for voksenlivet. Ingen Lectio-notifikation, der siger:
"Husk at finde livets mening inden fredag."

200 Vi starter ikke det her kapitel med den samme sikkerhed. Men vi starter det med
frihed. Og forhåbentligt med nok mod til at tage afsted.

205 Tak til lærerne. For jeres tålmodighed, jeres engagement, og for at undervise
mennesker, der sad bag skærme og så ud, som om de tog noter – men med stor
sandsynlighed spillede Slope.

210 Tak til ledelsen – for at holde mig ud i de år, hvor jeg blev ved med at dukke op
på jeres kontor med idéer, I ikke havde bedt om. Tak til kontoret, pedellerne og
alle, der fik skolen til at fungere, også når vi ikke gjorde.

Tak til kantinen. Jeres sandwich er blevet dyrere og dyrere – og på en eller anden
måde kom vi tilbage alligevel.

215 Tak til Finance-klassen. I var ikke studietur og kold Guinness. Men I var der. Og
I gav mig kage.

220 Og tak til jer, mine medstudenter. For minderne, for fællesskabet – og for alt
det, vi først nu forstår betydningen af.

Som Peter Sommer sagde: lad os prøve at **gå** lidt mere nu, i stedet for at løbe. Gå
langsomt nok til at opdage, hvor vi er – og hvor godt vi faktisk har det.

Man behøver ikke vide, hvor man ender, for at begynde rejsen.

Men for guds skyld – husk jeres pas.

Held og lykke fremover – specielt de næste 2 uger

230

Tillykke, kære studenter. Vi gjorde det, sgu.

235

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler og producent

Kildetype

Digitalt manuskript

240

Tags

Festtale, Translokations-/dimissionstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/frederik-harald-eichs-studentertale>

245

250

255

260